

Tanács a televíziózással kapcsolatban
(Roald Dahl verse Varró Dániel fordításában)

Az a legfontosabb dolog
(A gyerekekre gondolok),
Hogy SOHA, SOHA nem szabad,
Hogy tévéműsort lássanak –
Sőt, legjobb, ha a bárgyú láda
Már be sem kerül a szobába.
Amerre csak jártunk, a tévét
A gyerekek szájtátva nézték.
Két-három óra meg se kottyan,
Csak néznek, míg a szemük kipottyan.
(Múltkor is láttunk egy helyen
Tíz szemgolyót a szőnyegen.)
Csak ülnek, néznek, néznek, ülnek,
Míg hipnózisba nem kerülnek,
S a sok szennytől, mit egyre néznek,
Olyanok lesznek, mint a részeg.
Ó, persze, tudjuk, csendbe vannak,
A falnak fejjel nem rohannak,
Nem kezdik egymást hasogatni,
Hagynak nyugodtan mosogatni,
Míg fő az étel, hűl a lekvár –
De azon eltűnődtek már,
Hogy ez a rémséges doboz
Miféle dolgokat okoz?
ELSORVASZT MINDEN ÉRZETET!
MEGHAL BELÉ A KÉPZELET!
Az észet betömi, eldugítja!
A gyereket úgy elbutítja,
HOGY TÖBBÉ BIZTOSAN NEM ÉRT MEG
TÜNDÉRVILÁGOKAT, MESÉKET!

Az agya lágy lesz, mint a sajt!
FEJÉBEN DUDVA, GAZ KIHAJT!
NEM IS TUD MÁST, csak nézni majd!
„Na jó! – mondjátok majd. – Na jó!
De ha a televízió
Nincsen, mivel foglaljuk el
A drága gyermekünk, mivel?”
Ezt fogjuk akkor válaszolni:
Míg nem volt még e bamba holmi,
Míg e szörnyet fel nem találták,
Mit csináltak vajon a drágák?
Hát elfelejtettétek volna?
Ezt mondjuk lassan, szótagolva:
OL... VAS... TAK...! És OLVASTAK és
OLVASTAK, s még ez is kevés
Volt nekik, OLVASTAK tovább!
Fél napjuk olvasásból állt!
A polc könyvekkel volt tele,
A föld, az asztal is vele,
S az ágy mellett, a kishálóba
Még több könyv várt elolvasásra.
Sok szép mese, volt benne sárkány,
Volt indián, cet és királylány,
Kincses sziget, és messzi partok,
Hová sok csempész lopva tartott,
Kampó kezű, komor kalózok,
Egy elefánt, ki csak hallózott,
És rémes, éhes kannibálok,
Üstbe ki tudja mit dobálók...
Mily könyveken búsult-vidult, ó,
Az a sok régi-régi lurkó!
Hát kérve kérünk titeket,
A tévékészülékek
Dobjátok el, s mi hely marad,
Oda tehettek polcokat,
A polcra végig könyveket,
Hadd ontsanak csak könnyeket,
Hadd rúgkapáljanak a kölkök,
A nyelvük hadd legyen csak öltött –
Ígérjük, nem kell félnetek,
Ha vártok egy vagy két hetet,
A drágalátos gyermekek
Egyszer csak rájönnek maguktól:
Egy könyvtől lennének nagyon jól.
S ha már olvasnak ők – juhéj!
Szívükben árad szét a kéj,

Érzékeik kiélesednek,
Nem értik majd, hogy mit szerettek
Az émelyítő, a silány,
Hülye, idétlen masinán.
S azok a drága gyermekek
Hálások lesznek majd neked.

(Forrás: TANÍ-TANI, 12. szám, 2000. tavasz, 59. oldal)